

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Petra Kobylky v právní věci žalobce: **DELTA Systems a.s.**, se sídlem Praha 7, Jankovcova 1569/2c, zastoupený JUDr. Danielem Weinholdem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 2, Karlovo náměstí 10, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. R 186, 188/2007/03-23217/2007/310-Hr ze dne 12.12.2007,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o žalobě **n e p ř i z n á v á**.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18.12.2008, č.j. 62 Ca 14/2008 – 163, **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. R 186, 188/2007/03-23217/2007/310-Hr ze dne 12.12.2007, kterým bylo potvrzeno předchozí rozhodnutí vydané v prvním stupni správního řízení č.j. S 225/2007-00257/2007/550-VŠ ze dne 24.9.2007 a zamítnuty proti němu podané rozklady, mimo jiné i rozklad žalobcův.

I. Podstata věci

Žalovaný rozhodl, že zadavatel (Česká republika – Český úřad zeměměřičský a katastrální; ten by mohl být nyní v řízení před soudem osobou zúčastněnou na řízení, svá práva však k výzvě neuplatnil, a proto s ním zdejší soud jako s osobou zúčastněnou na řízení nejednal) nedodržel postup podle § 60 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVZ“), a sice tím, že nevyloučil ze zadávacího řízení na veřejnou zakázku „HW pro centralizaci databází ISKN a RÚIAN“ vyhlášeného dne 27.4.2007 pod ev. č. 60006572 vybraného uchazeče, který neprokázal v požadovaném rozsahu splnění ekonomického a finančního kvalifikačního předpokladu podle § 55 odst. 1 písm. a) ZVZ, přičemž tento postup podstatně ovlivnil výběr nejvhodnější nabídky. Žalovaný zrušil rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky a uložil mu úhradu nákladů řízení ve výši 30 000,- Kč.

Podstatou argumentace žalovaného je zjištění, že zadavatel v čl. 7 písm. a) zadávací dokumentace požadoval, aby uchazeči prokázali splnění ekonomických a finančních kvalifikačních předpokladů podle § 55 odst. 1 písm. a) ZVZ předložením pojistné smlouvy, jejímž předmětem je pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou třetí osobě, přitom minimální výše pojistné částky byla zadávací dokumentací stanovena ve výši 100 mil. Kč bez DPH. Žalobce v nabídce předložil pouze pojistnou smlouvu s výší pojistného plnění ve výši 60 mil. Kč společně s písemným příslibem pojistitele, podle něhož je tento pojistitel připraven tuto výši pojistného plnění zvýšit na 100 mil. Kč v případě žalobcova úspěchu v zadávacím řízení, a s prohlášením žalobce, podle něhož žalobce pro případ svého úspěchu v zadávacím řízení takové navýšení smluvně s uvedeným pojistitelem zajistí. Podle žalovaného však žalobce tímto postupem splnění uvedeného kvalifikačního předpokladu neprokázal, neboť příslib (společně s prohlášením žalobce) není dokladem rovnocenným pojistné smlouvě podle § 55 odst. 4 ZVZ.

Žalobce uvedený závěr žalovaného napadl žalobou.

II. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce namítá a v žalobě podrobně zdůvodňuje, že shora uvedený závěr žalovaného je nezákonný.

Podle § 52 odst. 1 ZVZ není totiž uchazeč povinen ve lhůtě pro podání nabídek kvalifikaci splnit, ale toliko prokázat její splnění, což žalobce prokázal. Kvalifikace by měla být splněna až v době plnění veřejné zakázky, přitom v průběhu zadávacího řízení (v okamžiku podání nabídky) je pro zadavatele postačující, aby měl o takovém splnění kvalifikace pro období plnění veřejné zakázky jistotu. Žalobce poukazuje na předchozí rozhodovací praxi žalovaného, na smysl a účel ustanovení ZVZ o prokazování kvalifikace, za použití tzv. eurokonformního výkladu na komunitární zadávací směrnice v otázkách prokazování kvalifikace i na komentářovou literaturu k ZVZ, podle nichž některé kvalifikační předpoklady mohou být považovány za

splněné doložením smlouvy o smlouvě budoucí pro případ úspěchu uchazeče v zadávacím řízení. Tu žalobce dovozuje, že listinami, které v rámci nabídky předložil, svoji kvalifikaci v uvedeném kvalifikačním předpokladu splnil, nadto poukazuje na skutečnost, že dodatečně (tu již po uplynutí lhůty pro podání nabídek) uvedenou smlouvu s pojistným plněním ve výši 100 mil. Kč také předložil.

V této otázce žalobce dále namítá odklon od předchozí rozhodovací praxe žalovaného a namítá porušení zásady předvídatelnosti rozhodnutí správního orgánu.

Dále žalobce namítá, že i kdyby v nabídce nedoložil splnění uvedeného kvalifikačního předpokladu úplně, neznamená to, že by jeho splnění nedoložil vůbec, a tedy mohlo být oprávněně využito postupu předvídaného v § 59 odst. 4 ZVZ, tedy doplnění původní nabídky.

Nadto žalobce s odkazem na § 55 odst. 3 ZVZ namítá, že samotný požadavek zadavatele specifikující požadovanou výši pojistného plnění nebyl obsažen v oznámení zadávacího řízení, ač tam obsažen být měl; nemohl být proto platně obsažen až v zadávací dokumentaci, kde obsažen byl. Žádná konkrétní výše požadovaného pojistného plnění z oznámení zadávacího řízení nevyplývá; z něj toliko vyplývá povinnost předložit pojistnou smlouvu, podle žalobce na jakoukoli výši vyšší než „nula“, což žalobce předložením pojistné smlouvy s výši pojistného plnění ve výši 60 mil. Kč společně s písemným příslibem pojistitele, podle něhož je tento pojistitel připraven tuto výši pojistného plnění zvýšit na 100 mil. Kč v případě žalobcova úspěchu v zadávacím řízení, a s prohlášením žalobce, podle něhož žalobce pro případ svého úspěchu v zadávacím řízení takové navýšení smluvně s uvedeným pojistitelem zajistí, i tak splnil.

Žalobce namítá i porušení svých procesních práv, neboť mu žalovaný před vydáním rozhodnutí nedal možnost podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘ“), vyjádřit se k podkladu rozhodnutí.

Ze shora uvedených důvodů, v žalobě podrobně argumentovaných, žalobce navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Na tomto procesním stanovisku setrval žalobce po celou dobu řízení před soudem, a to i v replice k vyjádření žalovaného k jeho žalobě.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření plně setrval na závěrech, které prezentoval v napadeném rozhodnutí. Na napadené rozhodnutí žalovaný odkazuje.

Žalovaný zpochybňuje výklad žalobce, podle něhož musí být kvalifikace uchazečů splněna až pro období realizace veřejné zakázky; už v okamžiku podání

nabídek musí být najisto postaveno, zda je kvalifikace splněna či nikoli a musí být o tom předloženy doklady.

Věcně žalovaný setrvává na závěru, že bylo-li požadováno pojistné plnění v pojistné smlouvě ve výši 100 mil. Kč, pak žalobce tento požadavek předložením pojistné smlouvy na pojistné plnění ve výši 60 mil. Kč nesplnil, přitom doklady, kterými tuto smlouvu doplnil (příslib pojistitele a prohlášení žalobce), nemožou nahradit zadavatelem požadovaný doklad, jímž je pojistná smlouva na pojistné plnění ve výši 100 mil. Kč.

Žalovaný dále podrobně argumentuje odmítavé stanovisko k odklonu od své předchozí rozhodovací praxe.

Pokud jde o námitku procení vady, podle níž neměl dát žalobci prostor k vyjádření se k podkladu rozhodnutí před jeho vydáním, tu žalovaný argumentuje svojí ustálenou praxí, která byla již i zdejší soudem aprobována (rozsudek zdejšího soudu v právní věci sp. zn. 62 Ca 13/2006 ze dne 15.12.2006) a své pochybení odmítá.

Ze shora uvedených důvodů, ve vyjádření podrobněji argumentovaných, žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Na shora uvedeném stanovisku žalovaný setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Podstatné skutečnosti

Z obsahu správního spisu soud zejména zjistil, že v oznámení o zahájení zadávacího řízení je uvedena lhůta pro podání nabídek „6.6.2007“ (čl. IV., 3.4./ oznámení o zahájení zadávacího řízení). V této lhůtě skutečně žalobce coby uchazeč předložil zadavateli pouze pojistnou smlouvu s výší pojistného plnění ve výši 60 mil. Kč společně s písemným příslibem pojistitele, podle něhož je tento pojistitel připraven tuto výši pojistného plnění zvýšit na 100 mil. Kč v případě žalobce va úspěchu v zadávacím řízení, a s prohlášením žalobce, podle něhož žalobce pro případ svého úspěchu v zadávacím řízení také ve navýšení smluvně s uvedeným pojistitelem zajistí.

Z oznámení o zahájení zadávacího řízení rovněž vyplývá, že uchazeč je povinen poskytnout podle § 55 odst. 1 písm. a) ZVZ pojistnou smlouvu – tedy bez jakékoli specifikace co do výše požadovaného pojistného plnění v takové smlouvě (čl. III. 2.2./ oznámení o zahájení zadávacího řízení). Pokud jde o jiné požadavky, resp. požadované informace a doklady k posouzení, zda byly požadavky splněny, tu čl. III. 2.2.) oznámení o zahájení zadávacího řízení obsahuje specifikaci výkazu ročního obratu (za předcházející tři roky, minimální výše obratu je přitom požadována ve výši 300 mil. Kč). Specifikaci výše pojistného plnění obsahuje až zadávací dokumentace – v jejím čl. 7 písm. a) je uvedena výše 100 mil. Kč bez DPH.

Správní spis dále obsahuje usnesení žalovaného ze dne 29.8.2007, ve kterém je stanovena lhůta „...do 14.9.2007...“, ve které se účastníci mohou vyjádřit k podkladu rozhodnutí (toto usnesení bylo vydáno souběžně s oznámením o zahájení správního řízení), po datu „29.8.2007“ je ve spisu založen záznam o nahlédnutí do spisu ze dne 3.9.2007, kde za žalobce nahlížely Hana Vojtěchová, Ivana Zazvonilová a Lucie Dolejší; v záznamu je uváděno „...k nahlížení do spisu... bez připomínek...“. Poté bylo ve správním řízení podáno stanovisko zadavatele (ze dne 6.9.2007) i stanovisko žalobce (ze dne 6.9.2007), z něhož je podáváno, že žalobci „...je zcela nejasné, které úkony zadavatele jsou předmětem přezkoumání...“, a je žalobcem navrhováno ústní jednání. Následně žalobce znovu nahlédl do správního spisu (dne 12.9.2007, nahlížela Hana Vojtěchová a Lucie Dolejší – Cirkvová, v záznamu je opět uváděno „...k nahlížení do spisu... bez připomínek...“). Poté bylo vydáno rozhodnutí v prvním stupni správního řízení (dne 24.9.2007).

V. Shrnutí dosavadního řízení před soudy

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.); jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

O žalobě zdejší soud již rozhodl, a to rozsudkem ze dne 18.12.2008, č.j. 62 Ca 14/2008-163, tak, že rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ke kasační stížnosti žalovaného pak Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26.2.2010, č.j. 8 Afs 21/2009-243, předchozí rozhodnutí zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Pro toto další řízení byl zdejší soud podle § 110 odst. 3 s.ř.s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu a o žalobě znovu rozhodoval bez jednání za podmínek stanovených v § 51 odst. 1 s.ř.s.

VI. Posouzení věci

Zdejší soud postupoval tak, že nejprve se zabýval žalobními body směřujícími do procesních pochybení žalovaného, následně se zabýval žalobními body souvisejícími s hmotněprávním posouzením věci žalovaným.

VI.a) Procesní vady

Nejprve se tedy zdejší soud zabýval žalobním tvrzením, podle něhož žalovaný neposkytl před vydáním rozhodnutí žalobci možnost seznámit se s podkladem rozhodnutí před vydáním rozhodnutí.

Ve svém předchozím rozhodnutí zdejší soud dovodil, že v této části je žaloba důvodná. Uvážil-li zdejší soud smysl § 36 odst. 3 SŘ, podle něhož musí být dána účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí, pak jde o ustanovení garantující účastníkům správního řízení možnost být seznámeni s celým podkladem rozhodnutí ve stavu, v jakém se nachází v okamžiku vydání rozhodnutí ve věci, tj. být poté, co je shromážděn podklad rozhodnutí,

seznámen s tím, o jaký konkrétní podklad se bude rozhodnutí ve věci opírat, a materializované právo k tomu uplatnit případné procesní návrhy. Rozumí-li se podle § 50 odst. 1 SŘ podklady pro rozhodnutí též návrhy účastníků, pak je nepochybné, že kromě stanoviska samotného žalobce, jež mu logicky známo bylo, i stanovisko zadavatele bylo též podkladem rozhodnutí žalovaného, přitom v době, kdy byla žalobci formálně dána možnost seznámit se s podkladem rozhodnutí (dne 29.8.2007 v okamžiku zahajování správního řízení), nebylo k dispozici. Zdejší soud měl za to, že průběžné nahlížení do spisu zástupci žalobce, k němuž docházelo v průběhu září 2007, nemohlo konečné seznámení se s podkladem rozhodnutí nahrazovat; podle obsahu jednotlivých záznamů, jež jsou založeny ve správním spisu, v okamžicích nahlížení podle názoru zdejšího soudu nebylo jasno, zda jsou osoby zastupující žalobce seznamovány již s celým podkladem rozhodnutí, zda bude například na žalobcův návrh na nařízení ústního jednání reagováno či nikoli, zda si potřebu dalšího dokazování vyvolá žalobcův procesní postup ve věci či zda si ji vyvolá stanovisko zadavatele. Zcela bez jakéhokoli významu tu za tohoto stavu zdejší soud ponechal vyjádření osob nahlížejících takto „průběžně“ do správního spisu, podle něhož tyto osoby neměly námitek. Ze shora uvedeného tedy zdejšímu soudu vyplynulo, že žalovaný skutečně neumožnil žalobci před vydáním rozhodnutí v prvním stupni správního řízení seznámit se s jeho podklady, jak předvídá § 36 odst. 3 SŘ.

Nejvyšší správní soud zaujal odlišný právní názor. Podle Nejvyššího správního soudu je podstatné, že žalovaný obdržel dne 9. 8. 2007 podnět o možném nedodržení postupu podle ustanovení § 60 odst.1 ZVZ, zadavatelem mu byla zaslána dokumentace veřejné zakázky spolu se stanoviskem k podnětu k přešetření úkonů zadavatele ze dne 24. 8. 2007, nato žalovaný dne 29. 8. 2007 oznámil zahájení správního řízení o přezkoumání údajů zadavatele a samostatným usnesením z téhož dne stanovil jednak lhůtu do 7. 9. 2007, ve které jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, a současně lhůtu do 14. 9. 2007, ve které se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Podle ustanovení § 36 odst. 3 SŘ nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Obdobnou právní úpravu obsahovalo i ustanovení § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., a lze proto vtéto souvislosti podle Nejvyššího správního soudu vycházet i z judikatury vztahující se k předchozí procesní úpravě správního řízení. Jak konstatoval již Vrchní soud v Praze v rozhodnutí sp. zn. 6 A 175/94 (SoJ. 98, 13: 395), „...smyslem ustanovení § 33 odst. 2 spr. ř. je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí mohl uplatnit vůči svědkům, znalcům, pravosti listin, úplnosti důkazní situace atd., své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci (§ 46 správního řádu)...“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 12. 2003 čj. 5 A 152/2002 - 41 konstatoval, že „...smyslem ustanovení § 33 odst. 2 spr. ř. je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí mohl uplatnit své výhrady k podkladu rozhodnutí a ke způsobu jeho zjištění, resp. aby mohl učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. V situaci, kdy je zjišťování podkladů pro rozhodnutí zjevně potřebné a tedy předvídatelné, nepostačí, jestliže

správní orgán účastníku řízení dal možnost vyjádřit se k podkladu rozhodnutí toliko v oznámení o zahájení správního řízení, tj. teprve před samotným započítím zjišťování podkladů pro správní rozhodnutí...“.

V právě souzené věci však podle Nejvyššího správního soudu nenastala situace, kdy by žalovaný poučoval účastníka o jeho právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ještě před jejich shromážděním. Podstatné totiž je, v jakém stádiu dokazování se nachází správní řízení v okamžiku, ke kterému je jeho účastník poučován o tom, že se může vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí, a nikoli to, kdy je datováno ono poučení, pokud z něj jednoznačně vyplývá, kdy má účastník řízení možnost (v případě, že svého práva využije) do spisu nahlédnout. Žalobce nebyl v okamžiku zahájení správního řízení poučován o tom, že se má s podklady rozhodnutí seznámit. Bylo mu sděleno, že řízení bude probíhat a že do určitého data mají účastníci možnost se vyjádřit. Rovněž mu bylo sděleno, dokdy se může následně (ono „následně“ je třeba vztahovat k přesahu v pořadí druhé stanovené lhůty) seznámit s podklady rozhodnutí. Vždy je třeba posuzovat okolnosti, které v konkrétní věci nastaly. Pokud by žalobce tvrdil, že se seznámil v souladu se stanovenou lhůtou s podklady rozhodnutí před 7. 9. 2007 (což by rovněž odpovídalo poučení dle usnesení ze dne 29. 8. 2007), a do spisu by následně přibyla další vyjádření – podklady pro rozhodnutí, byla by situace nepochybně jiná. To se však nestalo. Účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí je právě možnost účastníka seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován. Pokud je tento účel zajištěn a účastníku je řádně procesně sděleno, kdy tento okamžik v řízení nastává (popř. nastane), jeví se druhotným, zda je případně stanoveno mezidobí od zaslání poučení a stanovení data, kdy se lze s podklady seznámit. Usnesení ze dne 29. 8. 2007, kterým byly lhůty stanoveny, je třeba chápat tak, že účastníkům řízení je jednoznačně dáno na vědomí, že nejprve mohou navrhopvat důkazy a činit návrhy a následně, tedy z povahy věci poté, kdy již lhůta pro předkládání a návrhy důkazů uplynula, se mohou k podkladům vyjádřit. Žalovaný ve věci postupoval tak, že účastníkům řízení dal na vědomí, jak z hlediska chronologického bude řízení probíhat. Pokud by žalobce hodlal využít lhůty k seznámení se s podklady rozhodnutí v době před 7. 9. 2007 (kdy mohly být ještě předkládány důkazy a činěny návrhy), musel si být nepochybně vědom, že uvedené nebezpečí hrozí právě v důsledku běhu v pořadí první lhůty. To se týká nahlížení do spisu pracovníky žalobce dne 3. 9. 2007. Následně dne 6. 9. 2007 (doručeno správnímu orgánu dne 7. 9. 2007) podávají vyjádření jak žalobce, tak zadavatel, následně dne 12. 9. 2007 zástupci žalobce nahlízejí do spisu znovu, jak o tom svědčí záznam o nahlédnutí do spisu z uvedeného dne. Ze správního spisu nevyplývá, že by v mezidobí do 24. 9. 2007, kdy bylo vydáno rozhodnutí v I. stupni, byly do správního spisu založeny další důkazní prostředky či návrhy, se kterými by zástupci žalobce nebyli seznámeni.

Z právě uvedeného již Nejvyšší správní soud (str. 6 jeho rozsudku, čl. 248, druhý odstavec) dovodil, že procesní právo žalobce být seznámen s podklady rozhodnutí před jeho vydáním proto nebylo ve věci porušeno. Jestliže tedy otázku

porušení práva být seznámen s podklady rozhodnutí před jeho vydáním již najisto zodpověděl Nejvyšší správní soud, pak zdejšímu soudu s vědomím § 110 odst. 3 s.ř.s. nezbyvá než uzavřít, že k porušení tohoto žalobcova práva nedošlo, a tedy že v této části je žaloba nedůvodná.

VI.b) Hmotněprávní posouzení věci

Pokud jde o závěry vztahující se k hmotněprávnímu posouzení věci, i tu zdejší soud původně ve svém předchozím rozsudku dospěl k závěru, že žalovaný pochybil.

Žalobce tvrdil, že podle § 52 odst. 1 ZVZ není uchazeč povinen ve lhůtě pro podání nabídek kvalifikaci splnit, ale toliko prokázat její splnění pro dobu pro plnění veřejné zakázky. Toto ustanovení však nelze vykládat v tom smyslu, že by dodavatel (po podání nabídky ve smyslu § 17 písm. j/ ZVZ již uchazeč) měl možnost prokazovat kvalifikaci nebo její část kdykoli po podání nabídky. Podle § 52 odst. 1 ZVZ věty první totiž dodavatel (uchazeč) je povinen prokázat splnění kvalifikace ve lhůtě pro podání nabídek. Takovéto legislativní vyjádření povinnosti dodavatelů (uchazečů) má pro další průběh zadávacího řízení své opodstatnění. V tomto ustanovení je upravena doba prokazování splnění kvalifikace, tedy lhůta pro předložení informací a dokladů prokazujících splnění kvalifikace zadavateli, a to zvláště pro jednotlivé druhy zadávacího řízení (v tomto případě pro otevřené zadávací řízení). Účelem stanovení povinnosti předložit informace a doklady o kvalifikaci ve lhůtě stanovené zadavatelem a tomu odpovídající povinnosti zadavatele nepřehlížet k pozdějšímu průkazu kvalifikace je zajištění transparentnosti zadávacího řízení prostřednictvím garance rovných podmínek účasti v tomto řízení pro všechny dodavatele. Nepředložil-li přitom dodavatel (uchazeč) vyžadované informace o své kvalifikaci a požadované doklady ve lhůtě stanovené zadavatelem pro podání nabídek, popř. poskytne-li tyto údaje či doklady neúplně, nutno dovodit, že nespĺňuje kvalifikaci podle § 60 ZVZ, a zadavatel je povinen takového dodavatele (uchazeče) z účasti v zadávacím řízení vyloučit a o této skutečnosti jej bezodkladně informovat. Smyslem úplného prokazování kvalifikace (byť té, která se projeví až v průběhu realizace veřejné zakázky po případném úspěchu příslušného uchazeče v zadávacím řízení) již k okamžiku podání nabídek je totiž zajistit, aby se klíčových fází zadávacího řízení zúčastnili pouze ti dodavatelé (uchazeči), kteří byli schopni k okamžiku podání nabídky doložit svou kvalifikaci, a tím zadavateli prokázat, že pro případ, že by jejich nabídka byla vybrána, budou skutečně schopni příslušný předmět zakázky plnit. Tato otázka musí být přitom najisto postavena už v období, kdy zadavatel přebírá nabídky k jejich posouzení (§ 59 ZVZ), aby je pak následně mohl hodnotit (§ 76 a § 79 ZVZ). Nabídka nespĺňující kvalifikaci totiž nemůže být hodnocena, neboť důsledkem takového nespĺnění je vyloučení dodavatele ze zadávacího řízení (§ 60 ZVZ) bez možnosti, že by jeho nabídka hodnocena být mohla, a tedy bez možnosti, že by se tu dodavatel (uchazeč) otevíral do budoucna jakýkoli prostor k pozdějšímu prokázání splnění kvalifikace, byť by ji jinak splňoval už v okamžiku podání nabídky.

Z právě uvedeného podle zdejšího soudu vyplynulo, že dodavatel (uchazeč) prokazuje splnění kvalifikace pro případ svého úspěchu v zadávacím řízení a pro dobu

realizace veřejné zakázky, nicméně to, zda je kvalifikace takto splněna či nikoli (tj. zda bude takto splněna pro případ úspěchu v zadávacím řízení a pro případ realizace veřejné zakázky), musí být najisto postaveno v okamžiku, kdy je podávána nabídka. Jinak by se znemožnilo její posouzení podle § 59 ZVZ. Prokázání „zčásti“ přitom není kategorií, ohledně níž by se měly vést důvodné disputace; buď totiž dodavatel (uchazeč) kvalifikaci splní nebo nikoli. Nesplní-li ji, a to byť zčásti, znamená to, že ji nesplnil.

Jinou otázkou bylo v právě projednávané věci posouzení, zda zadavatel stanovil způsob prokazování kvalifikace řádně a zda ji žalobce k okamžiku podání nabídky splnil, resp. její splnění (pro případ svého úspěchu v zadávacím řízení) zadavateli prokázal. Tu byla podle původního názoru zdejšího soudu žalobní tvrzení správnými a důvodnými. Zadavatel splňoval podmínky kvalifikace zadavatele veřejného ve smyslu § 2 odst. 2 písm. a) ZVZ; o tom nebylo mezi účastníky sporu. V § 55 odst. 3 ZVZ se stanoví, že ve vztahu k ekonomickým a finančním kvalifikačním předpokladům je veřejný zadavatel povinen v oznámení či výzvě o zahájení zadávacího řízení stanovit rozsah požadovaných informací a dokladů (písm. a/), uvést způsob prokázání splnění těchto kvalifikačních předpokladů (písm. b/) a vymezit minimální úroveň těchto kvalifikačních předpokladů odpovídající druhu, rozsahu a složitosti předmětu veřejné zakázky (písm. c/). Podle zdejšího soudu měl v případě otevřeného zadávacího řízení zadavatel povinnost vymezit minimální úroveň kvalifikačních předpokladů již v oznámení o zahájení zadávacího řízení. Povinnosti zveřejnění těchto údajů v oznámení o zahájení zadávacího řízení se zadavatel nemůže zprostit; nemohl tedy podle zdejšího soudu tyto údaje zveřejnit jinou formou a na jiném místě, aniž by byly obsaženy v oznámení o zahájení zadávacího řízení. Teprve pokud by byly požadavky zadavatele uveřejněné způsobem a v rozsahu podle § 55 odst. 3 ZVZ takového charakteru, že bylo třeba je dále (tj. nad rámec způsobu a rozsahu podávaného z § 55 odst. 3 ZVZ) rozvést, mohl za tímto účelem zadavatele dále, tj. nad rámec toho, co již uvedl v oznámení o zahájení zadávacího řízení, specifikovat ekonomické a finanční kvalifikační předpoklady buď v tzv. kvalifikační dokumentaci, jestliže se zadavatel rozhodl pro její vyhotovení, nebo v zadávací dokumentaci.

Z § 55 odst. 3 ZVZ tedy zdejšímu soudu původně vyplynulo, že veřejný zadavatel musí ve vztahu k ekonomickým a finančním kvalifikačním předpokladům již v rámci oznámení o zahájení zadávacího řízení vždy stanovit rozsah požadovaných informací a dokladů (§ 55 odst. 3 písm. a/ ZVZ). To podle původního názoru zdejšího soudu znamenalo, že zadavatel musel určit, zda bude požadovat prokázání splnění jednoho nebo více ekonomických a finančních kvalifikačních předpokladů, a to jak těch, které jsou uvedeny v § 55 odst. 1 ZVZ, tak jiných předpokladů, jejichž splnění může zadavatel požadovat podle § 55 odst. 2 ZVZ. Zároveň mohl zadavatel určit, zda splnění konkrétního kvalifikačního předpokladu požaduje prokázat jedním konkrétním typem dokumentu nebo více různými dokumenty. Dále musel být ve vztahu k ekonomickým a finančním kvalifikačním požadavkům v oznámení o zahájení zadávacího řízení ze strany zadavatele uveden způsob jejich prokázání (§ 55 odst. 3 písm. b/ ZVZ). Tím se rozumí identifikace dokumentu, který musí příslušný dodavatel předložit jako doklad o splnění příslušného kvalifikačního předpokladu. Pokud

v oznámení o zahájení zadávacího řízení zadavatel uvedl, že uchazeč je povinen poskytnout podle § 55 odst. 1 písm. a) ZVZ pojistnou smlouvu, pak měl zdejší soud podmínky podávané z § 55 odst. 1 písm. a) i b) ZVZ za splněné.

Zadavatel však podle zdejšího soudu v oznámení o zahájení zadávacího řízení musel rovněž vymežit jím požadovanou minimální úroveň splnění těchto kvalifikačních kritérií ze strany jednotlivých dodavatelů (§ 55 odst. 3 písm. c) ZVZ). Pak tedy musel uvést konkrétní hodnotu, resp. kvalitu příslušného kvalifikačního předpokladu, která musí být přinejmenším dosažena a prostřednictvím předložených dokladů prokázána tak, aby příslušný dodavatel splnil kvalifikaci. V tomto případě tedy minimální výše pojistného plnění, na které měla být uzavřena pojistná smlouva, měla být uvedena v oznámení o zahájení zadávacího řízení. Ta však v jeho čl. III. 2.2.) ani jinde v rámci tohoto oznámení uvedena nebyla. Pak tedy zadavatel tento požadavek podle zdejšího soudu nevyjevil zákonným postupem, a proto jeho nesplnění nemohlo být důvodem pro vyloučení dodavatele (uchazeče) pro jeho nesplnění. Nepostačilo, pokud byla minimální úroveň splnění tohoto kvalifikačního předpokladu obsažena až v zadávací dokumentaci.

Nadto zdejší soud dodal, že i kdyby zadavatel v oznámení o zahájení zadávacího řízení tento požadavek vyjevil zákonným způsobem (věcně tak, jak byl obsažen až v zadávací dokumentaci), byl by ze strany žalobce splněn. Žalobce by tedy splnění uvedeného kvalifikačního předpokladu podle zdejšího soudu prokázal na základě § 55 odst. 4 ZVZ. Podle tohoto ustanovení platí, že pokud není dodavatel z objektivních důvodů schopen prokázat splnění ekonomických a finančních kvalifikačních předpokladů způsobem stanoveným podle § 55 odst. 3 ZVZ (tu tedy pojistnou smlouvou na výši pojistného plnění 100 mil. Kč), je oprávněn je prokázat i jinými rovnocennými doklady, pokud je veřejný zadavatel z objektivních důvodů neodmítne. Konstrukce uvedené zákonné díkce se sice může jevit *prima vista* tautologicky, nicméně pravidlo, jež podává, z ní vyplývá zřetelně: zadavatel je povinen přijmout coby alternativu dokladů požadovaných podle § 55 odst. 3 ZVZ jiné doklady, které objektivně nahrazují původně požadované doklady, pokud existují objektivní důvody, pro které je dodavatel (uchazeč) nemohl předložit. Za objektivní důvod nemožnosti předložení pojistné smlouvy s výší pojistného plnění by bylo možno oprávněně považovat skutečnost, že jinak takovou výši nemusí mít dodavatel (uchazeč) sjednánu, neboť ji jinak (mimo příslušné zadávací řízení) nepotřebuje. Nepochybně by byl zdejší soud připraven akceptovat takový postup, pokud by žalobce smlouvu s výší pojistného plnění 100 mil. Kč uzavřenu měl, nicméně její účinnost by byla odložena do doby realizace veřejné zakázky pro případ žalobcova úspěchu v zadávacím řízení. Stejný význam by měla smlouva o smlouvě budoucí o takové pojistné smlouvě.

Za toho stavu musel mít podle původního názoru zdejšího soudu pro zadavatele tentýž význam příslib pojistitele, že takovou pojistnou smlouvu pro případ žalobcova úspěchu v zadávacím řízení uzavře, jde-li o příslib bezpodmínečný, jaký žalobce předložil. Z pohledu pojistitele šlo podle původního názoru zdejšího soudu o závazek stejného charakteru a stejné právní síly, jenž by mohl vyplynout ze smlouvy o smlouvě

budoucí o takové pojistné smlouvě. Nebyly podle zdejšího soudu důvodné blíže neodůvodněné pochybnosti žalovaného vyjádřené v napadeném rozhodnutí, podle nichž v příslibu chybí jednoznačný závazek pojistitele takovou pojistnou smlouvu uzavřít, resp. výši (limit) pojistného plnění ze stávající smlouvy navýšit. Z příslibu ze dne 30.5.2007, jak jej žalobce doložil, totiž takový závazek zdejšímu soudu vyplynul jednoznačně. Žalovaný nadto v napadeném rozhodnutí podle původního názoru zdejšího soudu nespecifikoval, proč by takový příslib neměl být závazným, resp. proč by neměl mít tutéž hodnotu jako obdobný závazek, jenž by vyplýval ze smlouvy o smlouvě budoucí, zvláště pokud žalobce k případným pochybnostem v tomto směru v průběhu řízení o rozkladu předložil prohlášení pojistitele potvrzující závaznost uvedeného příslibu. V daném případě tedy podle původního názoru zdejšího soudu nebylo objektivního důvodu, pro který by takový příslib neměl být považován za objektivně vhodný, plně nahrazující požadavek uzavřené pojistné smlouvy s výší pojistného plnění 100 mil. Kč, a žalovaný žádný takový objektivní důvod v napadeném rozhodnutí ani neindikoval. Pokud žalobce coby uchazeč předložil zadavateli pouze pojistnou smlouvu s výší pojistného plnění ve výši 60 mil. Kč společně s písemným příslibem pojistitele, podle něhož je tento pojistitel připraven tuto výši pojistného plnění zvýšit na 100 mil. Kč v případě žalobcova úspěchu v zadávacím řízení (nadto s prohlášením žalobce, podle něhož žalobce pro případ svého úspěchu v zadávacím řízení takové navýšení smluvně s uvedeným pojistitelem zajistí), pak kombinace těchto dokumentů měla být podle původního názoru zdejšího soudu považována za jiný objektivně rovnocenný doklad ve smyslu § 55 odst. 4 ZVZ.

Nejvyšší správní soud však ve svém rozsudku zaujal odlišný právní názor. Mezi účastníky soudního řízení nebylo sporu o tom, že nebylo postupováno správně, pokud jde o uveřejnění požadavku na minimální úroveň kvalifikačního kritéria v oznámení o zahájení zadávacího řízení. Z oznámení plyne, že pokud jde o ekonomickou a finanční způsobilost, uchazeč poskytne podle ustanovení § 55 odst. 1 písm.a) ZVZ pojistnou smlouvu (bod III.2.2 oznámení). Další specifikaci pokud jde o výši pojistného plnění oznámení o zakázce neobsahuje. Konstatování, že uchazeč předloží pojistnou smlouvu, není pro svoji obecnost vymezením minimální úrovně kvalifikačních předpokladů. Takové vymezení je obsaženo až na str. 29 zadávací dokumentace, kde se stanoví, že „*splnění ekonomických a kvalifikačních předpokladů uchazeč prokáže předložením pojistné smlouvy, jejímž předmětem je pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou uchazečem třetí osobě. Minimální výše pojistné částky pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou uchazečem třetí osobě se požaduje 100 mil. Kč bez DPH*“. Podle Nejvyššího správního soudu poté, co zdejší soud podrobně vysvětlil, proč zadavatel nepostupoval správně, pokud výše uvedené neuvedl v oznámení, bylo lze očekávat stejně přesvědčivé zdůvodnění, zda a proč neuvedení minimální úrovně kvalifikačních předpokladů v oznámení o zahájení zadávacího řízení vede automaticky k závěru, že uchazeče nelze vyloučit, to vše za situace, kdy uchazeč o požadovaném limitu pojistného plnění nepochybně věděl a následně se snažil splnění tohoto předpokladu dostat. Zdejšímu soudu tak bylo Nejvyšším správním soudem vytknuto, že takové zdůvodnění v předchozím rozsudku zdejšího soudu chybělo.

Má-li se tedy zdejší soud shora uvedenou otázkou zabývat, pak je ve svých úvahách limitován závěry, k nimž dospěl již Nejvyšší správní soud. Podle Nejvyššího správního soudu ZVZ výslovně nestanoví, jaký následek má nesplnění povinnosti vymežit minimální úroveň kvalifikačních předpokladů v oznámení o veřejné zakázce. Ustanovení § 55 odst. 3 ZVZ stanoví zadavateli v tomto ohledu povinnost, nikoli oprávnění či možnost tak učinit („*veřejný zadavatel je povinen*“). Nelze tvrdit, že bezprostředním následkem takové situace je vždy bez dalšího upuštění od splnění požadavku, který byl (byť nesprávně nikoli v oznámení, ale následně v zadávací dokumentaci) uchazeči sdělen. Vždy záleží na okolnostech konkrétního případu.

Podle Nejvyššího správního soudu (str. 7 jeho rozsudku, č.l. 246, první odstavec zdola) je podstatné to, zda vůbec a kdy byl uchazeči onen kvalifikační předpoklad sdělen a v jakém rozsahu mu byl sdělen. Nejvyšší správní soud vyšel z toho, že zatímco ustanovení § 55 odst. 3 ZVZ hovoří o povinnosti zadavatele, ustanovení § 60 ZVZ stanoví následek nesplnění povinností či prokázání kvalifikace v podobě vyloučení z účasti v zadávacím řízení dodavatelů. Nelze tedy bez dalšího tvrdit, že porušení § 55 odst. 3 ZVZ ze strany zadavatele je příčinou, jejímž následkem je nesplnění podmínek pro aplikaci ustanovení § 60 odst. 1 ZVZ. Ustanovení § 60 odst. 1 ZVZ navíc stanoví, že dodavatel, který nesplní kvalifikaci v požadovaném rozsahu nebo nesplní povinnost stanovenou v § 58 ZVZ, musí být veřejným zadavatelem vyloučen z účasti v zadávacím řízení. Proto je tedy třeba vždy zkoumat, zda byla ona kvalifikace zadavatelem požadována a jakým způsobem se tak dělo.

Těmito skutečnostmi se tedy hodlal zabývat zdejší soud. V souzené věci nebylo sporu a pochyb o tom, že žalobce byl s požadavkem na prokázání též minimální výše pojistné částky seznámen, byl s tímto požadavkem seznámen natolik včas, aby jeho splnění mohl prokázat a ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce byl situací, která ve věci nastala, oproti ostatním uchazečům jakkoli znevýhodněn či zvýhodněn. Pro všechny uchazeče tak platil stejný výchozí stav, kdy o konkrétních požadavcích na výši krytého pojistného plnění se dozvěděli až ze zadávací dokumentace. To zdejšímu soudu pro jeho úvahy již najisto podal Nejvyšší správní soud (str. 8 jeho rozsudku, č.l. 250, první odstavec). Má-li tedy být pro posouzení věci určující, zda, kdy a jak byl žalobce s tímto požadavkem seznámen (přestože tento požadavek nebyl obsažen v oznámení o zakázce a přestože ze žádného ustanovení ZVZ nelze dovozovat povinnost žalobce vyzvednout si zadávací dokumentaci), pak zřetelný právní názor na tyto skutečnosti již vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu (jde o závěry uvedené právě na str. 8 jeho rozsudku, č.l. 250, první odstavec); žalobce byl tedy s tímto požadavkem seznámen, a to včas, aby na tento požadavek mohl reagovat.

Pokud jde o možné důsledky způsobu a času, kdy byl žalobce s tímto požadavkem seznámen, i ty již ve svém rozsudku popsal Nejvyšší správní soud; podle jeho názoru ze správního spisu nevyplývá (a nevyplývalo to nyní ani zdejšímu soudu), že by byl žalobce situací, která ve věci nastala, oproti jiným uchazečům jakkoli zvýhodněn či znevýhodněn. Všem se dostalo informace o tomto požadavku shodně (nikoli z oznámení o zakázce, nýbrž až ze zadávací dokumentace, kterou si vyzvedli).

Má-li tedy zdejší soud shora uvedené uzavřít, pak mu nezbyvá, než ve shodě s právním názorem Nejvyššího správního soudu dovést následující: přestože § 55 odst. 3 ZVZ stanoví zadavateli jednoznačně povinnost vymezení minimální úrovně kvalifikačních předpokladů v oznámení o zakázce, přestože v kvalifikační či zadávací dokumentaci může být uvedena pouze podrobná specifikace těchto (tedy již sdělených) požadavků, přestože (i podle samotného Nejvyššího správního soudu) je třeba výši požadované pojistné částky vsouzené věci třeba chápat jako stanovení minimální úrovně kvalifikačních předpokladů a nikoli jako podrobnou specifikaci již dříve v oznámení o zahájení zadávacího řízení stanoveného požadavku (neboť kusé sdělení o tom, že uchazeč předloží pojistnou smlouvu oním stanovením požadavku pro svoji obecnost není), ani tyto skutečnosti ve svém souhrnu nepostačují k tomu, aby zadavatel rezignoval na posouzení kvalifikace uchazeče jenom z důvodu předchozího nesplnění povinnosti zadavatele dle ustanovení § 55 odst. 3 ZVZ, tedy z toho důvodu, že příslušný požadavek zadavatel nevyjevil již v oznámení o zahájení zadávacího řízení. Jinak řečeno platí, že zadavatel měl posuzovat prokázání splnění kvalifikace ve vztahu k požadavkům, které vyplynuly i ze zadávací dokumentace. Jestliže tento názor v právě souzené věci jasně pro další průběh soudního řízení zdejšímu soudu podal Nejvyšší správní soud, zdejší soud s vědomím vázanosti jeho právním názorem podle § 110 odst. 3 s.ř.s. již neměl prostor pro úvahy další či dokonce úvahy založené na názoru opačném.

Za tohoto stavu je třeba poukázat na skutečnost, že již Nejvyšší správní soud najisto zodpověděl i otázku, zda žalobce prokázal kvalifikaci v tomto kvalifikačním předpokladu předložením příslibu banky jako jiného rovnocenného dokladu či nikoli. Podle Nejvyššího správní soudu (str. 10 jeho rozsudku, č.l. 252, první odstavec) se o jiný rovnocenný doklad podle § 55 odst. 4 ZVZ nejednalo. Jestliže zdejší soud původně dospěl k závěru, že je důvodů, pro které by takový příslib měl být považován za objektivně vhodný (rovnocenný podle § 55 odst. 4 ZVZ), pak Nejvyšší správní soud považoval tuto argumentaci za nesprávnou a dospěl sám k závěru opačnému. Smyslem předkládání dokladů o splnění kvalifikačních kritérií je poskytnutí záruk o tom, že následně bude vybrán ten z uchazečů, který bude schopen realizaci veřejné zakázky zajistit. Ustanovení § 55 odst. 4 ZVZ míří na případy, kdy uchazeč ze skutečně objektivních důvodů, na jeho vůli nezávislých, nemohl kvalifikační předpoklad splnit zadavatelem vyžadovaným způsobem. Pak je namístě jej prokazovat rovnocennými doklady. To, zda se uchazeč rozhodne kvalifikační předpoklad splnit či nikoli (a je lhostejno, zda z toho důvodu, že takovou pojistnou smlouvu kromě předmětné zakázky potřebuje či nikoli), je podle Nejvyššího správní soudu okolností ryze subjektivní a nelze ji považovat za objektivní důvody dle ustanovení § 55 odst. 4 ZVZ. Podle Nejvyššího správní soudu neobstojí rovněž argument, že „zadavatel je povinen přijmout coby alternativu dokladů požadovaných podle § 55 odst. 3 ZVZ jiné doklady, které objektivně nahrazují původně požadované doklady“, jak dovozoval původně zdejší soud, neboť ZVZ nehovoří o objektivním nahrazení požadovaných dokladů, ale o jiných rovnocenných dokladech, jimiž rovněž lze rozhodně skutečnosti prokázat. Stejně tak zaujal Nejvyšší správní soud odlišný názor v otázce naplnění předpokladu jiných rovnocenných dokladů; není totiž namístě předjímat, zda by za takový rovnocenný doklad byla považována smlouva o smlouvě budoucí či smlouva

s odkládací podmínkou aktivující se v případě úspěchu nabídky uchazeče (jak s odkazem na odbornou literaturu namítal žalobce v podané žalobě), neboť tyto skutkové okolnosti ve věci nenastaly. Neobstojí ale názor, že stejný význam musí mít příslib pojistitele, že v případě úspěchu uchazeče s ním pojistnou smlouvu uzavře. Není podstatné, zda jde či nejde o závazek stejné právní síly. Podstatné už podle názoru Nejvyššího správního soudu je, že v případě příslibu zvýšení pojistné částky na straně jedné a čestného prohlášení o zajištění zvýšení pojistné částky dosud nevznikl žádný dvoustranný právní vztah, ze kterého by vyplývala vzájemná práva a povinnosti mezi účastníky. Obě potenciální smluvní strany sice deklarují vůli a připravenost v budoucnu dvoustranný právní vztah uzavřít, objektivně se tak však dosud nestalo. Byť by patrně bylo lze se domáhat uzavření smlouvy na zvýšení pojistného plnění ze strany žalobce vůči pojišťovně z titulu poskytnutého příslibu, nelze v čestném prohlášení spatřovat obdobný závazek žalobce směrem k pojišťovně smlouvu uzavřít, na jehož základě by se uzavření smlouvy mohla případně domáhat za splnění podmínek pojišťovna. Čestné prohlášení je koncipováno tak, že se žalobce zavazuje (aktivně) zajistit uzavření smlouvy, nic však nevypovídá o následcích, pokud tak žalobce postupovat nebude a uzavření smlouvy nezajistí. Tyto úvahy však ničeho nemění na základním východisku, a sice, že právní vztah dosud nevznikl. Zatímco případná smlouva o smlouvě budoucí či smlouva s odkládací podmínkou již stanoví vzájemná práva a povinnosti a každá ze smluvních stran se může domáhat příslušného plnění z uzavřené smlouvy, pokud nastanou ve smlouvě uvedené předpoklady, v situaci, která nastala v souzené věci, tomu tak není.

Z právě uvedeného již Nejvyšší správní soud jasně dovodil, že pro splnění kvalifikačního předpokladu ZVZ výslovně v ustanovení § 55 odst. 1 písm. a) předpokládá předložení pojistné smlouvy, jejímž předmětem je pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou dodavatelem třetí osobě, a proto nelze dospět k závěru, že nebylo objektivního důvodu, pro který by takový příslib neměl být považován za objektivně vhodný. Nemohlo se tedy jednat o rovnocenný doklad dle ustanovení § 55 odst. 4 ZVZ.

Ze shora uvedeného tedy vyplývá následující: jestliže zadavatel v právě projednávané věci nevyločil ze zadávacího řízení vybraného uchazeče, který neprokázal v požadovaném rozsahu splnění ekonomického a finančního kvalifikačního předpokladu podle § 55 odst. 1 písm. a) ZVZ, dopustil se správního deliktu, jak deklarovalo napadené rozhodnutí žalovaného. Ani v této části tedy žaloba důvodnou není.

K právě uvedenému zdejší soud dodává, že argumentace, podle níž měl zadavatel žalobce vyzvat, aby objasnil to, co předložil, postupem podle § 59 odst. 4 ZVZ, je nepřijatelná. Jednak nejde o povinnost zadavatele („zadavatel může“), navíc ze shora uvedeného vyplývá, že v daném případě splnění tohoto kvalifikačního předpokladu podle § 55 odst. 1 písm. a) ZVZ žalobce nesplnil vůbec, a tedy je splněn předpoklad pro výjimku z takového možného postupu zadavatele stanovenou v § 59 odst. 4 ZVZ.

VII. Shrnutí závěrů soudu

Žaloba je nedůvodná a zdejší soud, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu podle § 110 odst. 3 ZVZ, ji jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VIII. Náklady řízení

Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení o žalobě nemá (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). To by měl žalovaný, který byl ve věci úspěšný, avšak zdejší soud z obsahu soudního spisu nezjistil, že by žalovanému vznikly v řízení před soudem o žalobě náklady, jež by přesahovaly náklady jeho běžné úřední činnosti, a proto na základě § 60 odst. 7 s.ř.s. rozhodl, že se mu náhrada těchto nákladů nepřiznává. Stejně je tomu v případě předchozího řízení o kasační stížnosti, o nichž rozhodl zdejší soud podle § 110 odst. 2, § 60 odst. 1 a 7 s.ř.s. I tam byl úspěšný žalovaný, avšak ani tam zdejší soud nezjistil, že by žalovanému vznikly v řízení před soudem o kasační stížnosti náklady, jež by přesahovaly náklady jeho běžné úřední činnosti. Proto ani ve vztahu k řízení o kasační stížnosti nebyla žalovanému náhrada nákladů řízení přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 1. července 2010

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

